עדי קול (ריש סוטה)

דף

אומר בעמ' (ב' ב', ג' ב') לגבי רבי יהושע וכל' דקול בלי שום עדים (בין על הקינוי ובין על הסתירה), דב' ועד אין כה, ומאה וכל' דאין נאמן על הטומאה לאחר קול, וב' כה, ופרש' נה ולא בקינוי ולא בסתירה (ובלי שום עדים).

ואומר (ג' ב') הנשא בבריתא שם, דטומאה בעלמא בלא קינוי ובלא סתירה אין לזה נאמן, דיכל' דבר דבר ממון.

ומן התוס' (דה נאמר) למה לן לעשות, מהתם דיהא נאמן בה לזה, מדלא אתרינה ליבא לגילוי דגיבא ליבא (דנאמן משום דקל"ד) לב.

וכ"ה קושיתם, דהרי בלי ספק דבר דבר ממון, הוא דבר שבערוה הוי באיסורים דנאמן לזה. ואני דבלי קול ועד אין כה לומר דלזה נאמן לאחר קול, דנאמן אף היא מבתישתו, דאבל לזה נאמן באיסורים, לזה בהבחזה לאו כלום הוי, ותולה לשתות, ולהכי איצטריך קול דהלזה נאמן (לאחר קול). אבל באומן דליבא הבחזה ולא הלכה, הוא דבר שבערוה הוי באיסורים דלזה נאמן, ולהכי איצטריך לעשות דבר דבר ממון.

ומן הגחיעזר (ס' ח' אות ה') לגמ' דמסבקא לן דיבעות (פ"ח) אם לזה נאמן באיסורים נגד חולה, ולהן בד דאינו נאמן נגד חולה, קשה, דל לעשות דבר דבר, דלזה אינו נאמן על טומאה, וכל' אם דבר שבערוה הוי באיסורים, אב אינו נאמן כיון דגיבא חולה נגד (חולה היתר).

אולם לכ"ל, דגמ' לגבי הבועל, בלית לה חולה היתר לגבי הבועל, אב בלי לעשות דבר דבר דבר' שנים (ודבר שבערוה בלי שנים) ואיכולו לעשות, הוא דהוי באיסורים,

ועוד יהיו נאמן לגבי הבעל, דליבא חלף היתר (אם נאמר שלאחר הבעל נגבר מהאחר הבעל, הרי אם לבעל מותרת, אמילו מותרת לבעל, ובעינן כ' לגבי השם (אבל נ"ל פשט ברה"ר, פניו טהור, דילפינן דטהור, אפי' בלי חלף היתר, מהיו דמותרת לבעל, בפשט ברה"ר, אלא דלא צי' חלף היתר, וכ' דאם שלאחר הבעל נגבר מהאחר הבעל, ואם פשט ברה"ר, טהור לבעלה, דליבא חלף היתר, אמילו מותרת לבעל, והארכנו בזה שבו, ואתיעצר הכל, מחלק בין הנשואים, עיש אות ה').

ולפי ס האמור, קו התוס' ב"ב, דהרי בלי לקש, הוא דאדה הוי איסורים ועוד נאמן בה. (אם ליבא בחזקה). ולכן בעי לקש דבשבע בעי שנים. ולבאר יפל דבוונת התוס' לפי הן בב בעמ' דעוד אינו נאמן באיסורים נגד חלף היתר, ולכ' לקש דבר דבר, אם צה לכ' בעי לקש דבעי שני עדים אלא לאוסרה על הבעל, ואילולי קש, הוא דעוד נאמן, דהוי באיסורים ואסרה על הבעל (דליבא לבי' חלף היתר), ולכן בעי לקש.

ואתיעצר שם כ' להגי' בדברי התוס' (ונ"ל ולולי יראתי לשלוח יד להגי' בדברי התוס' הייתי מגיה בעלים לקש-בה, והיינו דקו התוס' הוא דלל קוי בה לומר ~~דעוד נאמן~~ דאדה הוא הוא, קוי וסתירה, בעי עדים, מהבה יהיו נאמן עוד, מאדה אחרונה ליבא למילף (דהוי רגל).

לאחר שיבעי לקש דבר דבר, דאין השבע נגד משנים, אמילו אם בהם בעי שנים, ומאדה אחרונה ליבא למילף שבן רגל. (אתיעצר סי' ח' אות ה').